

Het verhaal van de wolf in een verkeerde wereld

Vaak kom je tijdens je leven steeds hetzelfde tegen, vaker dan je op basis van toeval kunt verwachten. 'De geschiedenis verhaalt zich', heet dat dan.

Het verhaal van Wolf is daar een markant voorbeeld van. Ik leerde Wolf kennen tijdens een avondvierdaagse via de stichting. (Hij heet niet echt zo.)

Hij heeft iets met wolven. Het zijn elegante, mysterieuze en trotse dieren.

Wolf viel op tussen de andere cliënten. Geen een is hetzelfde, maar hij was slim en gevoelig, dat merkte ik meteen. Hij is ook gediagnosticeerd met autisme. Hij heeft zwartgeverfd, halflang haar en erg blauwe ogen. Hij stond er schuchter bij. (Wolven hebben meer te vrezen van mensen dan andersom) Toen we aan de praat raakten, was hij heel open en origineel. Het zette me aan het denken. Al snel vertelde hij over zijn leven en ik over het mijne.

Wolf is ongeveer even oud als ik en heeft ook een eigen appartement onder de stichting. Bij die setting hebben ze een beleid dat [Positieve Nood](#) psychologisch controlerend zou noemen.

Het liefst wil Wolf alles ontvluchten, vooral de begeleiding die hem domineert. Ze praten op hem in. Wolf kan heel mooi vertellen, als een dichter, maar tegen zoveel geweld kan hij niet op. Als hij niet doet zoals zij willen, zal het helemaal fout met hem gaan. Zo brengen ze het. "Wie moet ik nou geloven?" vraagt hij mij wel eens. Ik zeg dan steevast. "Jezelf".

Alleen probeer maar eens de zuivere waarheid te vinden in een moeras van bedrog.

Zijn medicatie ([Risperdal](#)) is verhoogd, waar hij het niet mee eens is. Zij vinden dat het te chaotisch is in zijn hoofd.

Nu is het rustiger in zijn hoofd. Hij voelt ook minder emotie, minder plezier, geeft hij aan. Dat hij overstuur raakte tijdens dat gesprek over medicatie verhogen, was voor de stichting nog een bewijs dat hij niet stabiel genoeg is.

Ze komen iedere ochtend controleren of hij zijn medicatie inneemt. Doet hij niet open als ze aanbellen, gaan ze gewoon naar binnen! Ook als hij onder de douche staat of nog in bed ligt. Hij heeft een huisarts onder de stichting, die ook ervan overtuigd is dat hij psychiatrische middelen moet slikken. Hun neuzen staan allemaal dezelfde kant op.

Stichting Mind Control geeft hem het idee dat hij er alleen voor staat.

Een tijdlang was hij hecht bevriend met een jongen, wat redelijk intiem werd. Hier kwam de begeleiding achter door dwingend vragen te stellen.

Zij vertrouwden het niet en beschuldigde die vriend van seksueel misbruik!

Wolf benadrukt dat er niets tegen zijn wil is gebeurd, dat hij het zelf ook fijn vond. Maar de controle werd zo streng dat die vriend iets had van: dit gaat zo niet langer.

Nu hebben ze voornamelijk contact via Internet. Dit is wat Wolf de begeleiding nog het meest kwalijk neemt.

Toevallig ben ik bevriend met hen alle twee en heb ik pas een weerzien georganiseerd bij mij thuis, met ons drieën. Het was heel mooi en gezellig. Ik prijs me gelukkig dat ik zoiets kon doen. Bij ons voelt Wolf zich thuis en kan hij overal over praten, ook over zijn verlangens. Wij begrijpen elkaar.

En we hebben lol, zorgeloos, als vrienden onder elkaar.

Als de begeleiding erachter zou komen, zullen ze dit ook misschien weer tegenhouden.

Op school had hij problemen, door hoe mensen met hem omgingen. Hij kon goed leren, maar werd niet geaccepteerd. Zijn jeugd was verder rustig en beschermd. Hij had een zorgeloze tijd, totdat de stichting in beeld kwam.

Wolf heeft van zijn tiende tot zijn twaalfde gewoond in een **observatiekliniek** en werd een medisch proefkonijn. Hij zat onder de psychiatrische, chemische middelen, ze namen bloed af, de kinderen moesten plassen in een emmertje, wat weer werd onderzocht. Als je niet deed wat de verpleging wilde, werd je onder de koude douche gezet. Tegen Wolf zeiden ze ook: “Jij moet keihard aangepakt worden, anders gaat het helemaal fout met jou”. Waarom zeggen ze dat?

Al die kinderen zagen er heel ongelukkig uit, ook daar leed Wolf erg onder. Er kwamen allemaal diagnoses en prognoses. Zo zou Wolf op geen enkele school terecht kunnen. Er kwam een dik dossier. Wat waren de ouders teleurgesteld. In Wolf.

Wolf werd steeds depressiever in dat kliniek. Hij wist ook niet hoe hij zijn ouders duidelijk kon maken hoe het daar was. Op het laatst dacht hij alleen nog aan de dood. Toen namen zijn ouders hem weer in huis. “Alleen wij kunnen voor je zorgen”.

Wolf was inmiddels bang voor de buitenwereld, sloot zichzelf op in zijn kamer. Zo heeft hij tot zijn achttiende geleefd.

Ik geloof dat dit de belangrijkste reden is dat velen de maatschappij niet aankunnen. Door de vele mishandelingen zien ze de wereld als levensgevaarlijk en vol pijn.

Het cynische is dat stichting Mindcontrol later weer in beeld kwam, nu voor begeleid wonen. Die keuze maakte zijn ouders en anderen voor hem.

Waarom weer dit? Vroeg Wolf. Hij kreeg het geruststellende antwoord dat het nu anders is. Dit is op jezelf wonen.

Maar is er iemand die Wolf probeert sterker in zijn schoenen te zetten, probeert de begeleiding dat kapot te maken, zoals met die vriend.

Hoewel zijn ouders Wolf zijn eigen leven laat leiden, laten ze verdriet, afkeuring of teleurstelling blijken, als hij probeert met ze te praten over hoe hij ergens over denkt of hoe het is onder die stichting. Wolf voelt zich het zwarte schaap van de familie. Zijn ouders staan meer achter de stichting dan achter hem.

Ik heb ze een brief gestuurd met Wolf's levensverhaal. Ik heb geprobeerd niet beschuldigend te zijn, maar te benadrukken dat Wolf iemand nodig heeft die achter hem staat. Hij heeft mijn brief gelezen en doorgestuurd.

Een reactie kreeg hij niet. Toen hij zijn ouders weer zag, waren ze weer teleurgesteld in hem. Zijn vader vond de brief ook te negatief. “Heb je weer iemand gevonden door wie je je mee laat slepen?”

Hun eigen gevoelens en standaarden zijn belangrijker dan hun kind...

Dit is een verhaal van velen. Pas je niet in het systeem, krijg je al snel een stigma en ziet de omgeving je als zorgbehoevend. Het is een totalitair systeem en de beslissingen en regels zijn er meer in het belang van de stichting dan de cliënten.

Toch is Wolf sinds hij uit huis ging helemaal veranderd. Dat kan hij zelf ook niet verklaren. Hij wil nu juist alles onderzoeken, ervaren en wil mensen leren kennen.

Wolf wil niets liever dan echt op zichzelf gaan wonen, zonder dat er een stichting achter zit. Ik heb hem in contact gebracht met [Positieve Nood](#) Wij willen hem helpen uit die Mindcontrolgevangenis te ontsnappen.
Er zijn genoeg mensen die zich met zijn 'bestwil' bezighouden.

Tegen medebewoners heeft Wolf gezegd: "Op een dag kom ik jullie allemaal bevrijden".
Daar waren ze even stil van.

Sarah Morton.

Update eigen situatie: Intussen is het gelukt aan een urgentieverklaring te komen, mede dankzij een aantal mensen die ook een brief hebben geschreven of zich als referentie hebben opgegeven.

Blijkbaar zijn er ook goede mensen binnen het Systeem die iets om mijn toekomst geven. Mijn bevrijding is vlakbij. Vanuit die positie kan ik meer doen voor anderen die onder de stichting zitten en daardoor heel kwetsbaar zijn.